

Jænsø, Sprogø, Ågersø, maaste Omø med, jeg veed ikke, hvad der er tænkt paa, men jeg vil indrømme, at, da jeg læste dette, forekom det mig, at det ærede Medlem var — jeg havde nær sagt — gaaet ud af sit gode Skind; thi det var dog at stille i Udsigt saa overordentlige Beløb til Befæstningsvæsenet, at selve de Planer, der skulde udarbejdes dertil, allerede vilde koste en betydelig Del mere, end der allerede er befojet til Underjøgelse. Men nu hører jeg i Dag det ærede Medlem sige, at det var slet ikke hans Mening (Wint her: Det har jeg ikke sagt), ja, jeg forstod det ærede Medlem saaledes. Det er altsaa alvorligt ment, at det skulle vi have frem, og det skulle vi bevilge, og dertil er ikke knyttet nogen Skat, men saa vil jeg ikke negte, at paa den Maade vilde man komme til at give en langt større Bevilling, end her er Tale om. Dersom det, som det ærede Medlems Forslag angik, overhovedet skal fortaas efter Ordene, vilde man komme til at give en langt betydeligere Sum ud, end vi havde foreslaaet, og det ærede Medlem har ikke dertil knyttet nogen særlig Skattebetingelse, det skulde rimeligvis komme ud af Krigskattolden. Dersom vi skulle ind paa det Punkt Wint her: Det har jeg forklaret) — jeg kan ikke godt følge det ærede Medlems Forklaringer; naar man skriver Forslag, pleier man at gjøre det lidt forektere end i det mundtlige Foredrag. Det ærede Medlem staar altsaa med Hensyn til sine militære Hensigter i det Uklare for mig, og da det ellers forekommer mig, at Salen i Øvrigt er bleven nogenlunde klar i sin Opfattelse af det Spørgsmaal, saa vidt vi ere komne, saa tror jeg, det kunde interessere alle Sider, om det var muligt for det ærede Medlem yderligere at godtgjøre, hvad det egentlig er, han vil. Fragaar kan han jo ikke, at han har ligesom ifjor med Pantserfibet saaledes i Aar ved dette Forslag stillet i Udsigt langt større Bevillinger til den Slags Ting, end vi have troet at kunne gaa med til. Siden nu det ærede Medlems behagelige Stilling i dette alvorlige Spørgsmaal har givet mig Anledning til at tage Ordet, vil jeg tillade mig at sige blot et Par Ord om Sagen selv, som ligger for. Vore ærede Modstandere have jo, som det klart er fremstillet under Forhandlinger, navnlig af Udvalgets ærede Ordfører, i den Grad stillet Kjøbenhavns Befæstning, navnlig mod Landsiden, i Forgrunden, om de end ikke af politiske Hensyn have stillet Forslag op imod Regjeringens i den Henseende, at det synes, som om de i en væsentlig Grad have taget Farven af de øvrige Forslag, som ere fremkomne, og som de Herreer dog støtte. De støtte disse Forslag men støtte dem isølge hele deres Motivering kun subsidiært, idet det Principale for dem er Kjøbenhavns Befæstning mod Landsiden, og dette er Noget, der skal komme som en Selvsølge bagefter. Med Hensyn til dette store Spørgsmaal, som til en vis Grad

karaktiferer den Uenighed i Opfattelserne, som er tilstede imellem os, siges det nu, at om Kjøbenhavns Befæstning ere alle Sagkyndige — dermed mener man alle Militære — enige. Dette er dog en meget stor Overdrivelse fra de Herres Side. Det kan man for det Første ikke sige, efter hvad der ligger for. Saaledes som Sagen ligger for, hersker der ikke liden Uenighed om Sagen i og for sig ligesom ogsaa om Udførelsesmaaden. Det er dog Noget, jeg ikke skal forbyde mig i, thi det er noksom blevet udviklet. Men dernæst maa vi erindre en anden Ting. Der maa i en vis Forstand være Disciplin mellem en Regjering og dennes Embedsmænd, og denne Disciplin fremtræder skarpest og med mest tvingende Nødvendighed i Militæretaterne. Derfor ere de Sagkyndige, som kunne have en anden Opfattelse end den regjerende af disse Forhold, nødsagede til at holde den tilbage. De kunne ikke komme frem med deres Udtalelser. Det er naturligt, at de ikke kunne vove med Hensyn til et Spørgsmaal af den Natur at gaa imod Opinionen i de herskende Kredse og gaa imod deres Regjering under politiske Forhold som de nuværende. Det kunne vi ikke forlange af de Militære; men naar Forholdet saaledes er dette, at Sagkyndigheden er baandlagt, er henvist til Tavshed, for saa vidt den ikke følger Strømmen, kan man ikke komme og sige os, at der hersker Enighed om dette Forhold. Man kan det saa meget mindre, som man efter Alt, hvad der er kommet frem, om man end er enig i Principet i det, man kalder Kjøbenhavns Befæstning fra Landsiden, dog med Hensyn til Udførelsen af Principet har de mest forskjellige Planer. Man har i Maringer arbejdet paa dette Spørgsmaal baade frem og tilbage, man har alligevel ikke naaet den Enighed mellem de Sagkyndige, som overhovedet have den Opgave at besatte sig med Spørgsmaalet, saaledes at man nu skulde kunne sige: her staa vi med en samlet Man, om hvilken de Sagkyndige ere enige. Det nytter derfor som sagt ikke, at man kommer og fortæller os, at de Sagkyndige i dette Spørgsmaal ere enige. Hvad nu angaar det Hovedpunkt, som vore ærede Modstandere her i Salen lægge Vind paa, nemlig en Koncentrering af vore Stridskræfter i og omkring Kjøbenhavn saaledes, at vort Forsvar væsentlig skal støttes paa den Maade, da tillader jeg mig at udtale, hvad en æret Taler altidligere har anført — ligesom det overhovedet er gjort gjældende fra vor Side — at, jo mere man i farefulde Tider vil koncentrere Styrken om Kjøbenhavn og styrke Kampen her, desto mere vil man svække Kampen i første Linie. Man vil svække Conen til at kunne møde Fjenden der, hvor vi tro, at han egentlig og alvorligt bør mødes, og tage vi Hensyn til de Forhandlinger, der tidligere ere førte, de Anskuelser, der tidligere ere fremsatte af Sagkyndige om den Udsigt til Held, vi kunne have ved med al Kraft at møde Fjenden i første Linie paa Grund af de overordentlige